

מירב הלפרין - בעלי לא בבית

מירב הלפרין - בעלי לא בבית - הוצאת משכל, ידיעות אחרונות וספרי חמד, 2014, 222 עמ'.

ספרה של מירב הלפרין הוא מטורף, משעשע, לא הגיוני בעליל ובעיקר מצחיק עד דמעות. גיבורת הספר כועסת ואפילו כועסת מאוד. בעלה עזב אותה לפתע לטובת מישהי מכוערת ממנה, מבוגרת ממנה בשבע שנים, ונוסף לכל גם צמחונית שמטעמי אידיאולוגיה קונה את בגדיה בחנויות יד שנייה. יפה ככה? וזה לא שלגיבורה יש איזה ליקוי ברור. להיפך, היא שותפה במשרד עורכי דין יוקרתי ורודף ממון, נראית מטופחת ומושכת, ומופתעת לחלוטין ממעשהו של בעלה האפור. אגב, הסיפור מסופר בגוף ראשון ועד סוף הספר (כולל) אנחנו לא יודעים כלל את שמה של הגיבורה (להלן: 'הגיבורה').

בניגוד לסיפורים הרגילים על האשה הנעזבת המתפרקת לשברים עם העזיבה (עד שהיא מוצאת את עצמה וכו'), גיבורת הספר מגיבה אחרת. בראש ובראשונה היא משננת לעצמה שלושה כללים ברורים, ובלשונה:

” - אני לא מרחמת על עצמי

- אני לא משמיצה את הזונה הזקנה שלו באוזני הילדים

- אני לא מתקרבת יותר לגברים. לא סקס, לא מערכת יחסים, לא קשר בלי רגש, לא קשר עם רגש, לא זוגיות ולא חצי זוגיות. כלום. אני תולה את הנעליים ופורשת. נתתי כבר את חלקי. מספיק."

אלא שתוך כדי הסיפור התזזי והמהיר הגיבורה מפרקת ללא רחמים את כל מה שקדוש ופחות קדוש בערכי המשפחה המקובלים. היא שונאת את אמה (די בצדק) ומרחמת על אביה. אמה הייתה שחקנית מפורסמת בתיאטרון שפלירטטה ובגדה ללא סוף באביה. כרגע הם שניהם בבית אבות שבו אמה ממשיכה בהתנהגותה הפרובוקטיבית ואביה לוקה באלצהיימר מתקדם (אם כי גם בתקופת צלילותו לא היה גאון גדול). שני ילדיה המתבגרים לא מסתדרים איתה, רבים איתה בלי סוף, מועמדים לזריקה מבית הספר, ומעלים בה תהיות על מי שטוען שילדים זה שמחה. היא מעיזה לדבר על נושאים שהשתיקה יפה להם. איך חיים עם בגידות של בני הזוג (בקושי), איך נראית שגרת המין עם הבעל (לא נראית כי אין), כמה נשים מוכנות לוותר כדי להישאר בזוגיות רשמית (הרבה), כמה מוכנים גברים לוותר/לעשות כדי לקבל סקס (עוד יותר הרבה), למה ילדים לא גורמים לאושר (תעשו אותם וטראו), ולמה אריכות חיים של ההורים היא רק צרות. ואלו רק חלק מהנושאים.

כוחה העיקרי של המחברת הוא ביצירת סיטואציות קומיות ומצחיקות להפליא

כוחה העיקרי של המחברת הוא ביצירת סיטואציות קומיות ומצחיקות להפליא. זה מתחיל בזה שמנהל בית האבות המושחת שבו מתגוררים הוריה מאיים לזרוק את אמה. ומדוע? משום שאמה גונבת מאחת השוכנות האחרות במוסד את בעלה. כשהגיבורה פונה לאמה מסבירה לה זאת כי בניגוד לבת, היא (האמא) לא יכולה לחיות בלי אהבה גם כשהיא בעשור השמיני או התשיעי לחייה. הסיפור מסתבך היות ואשת הבעל הנבגדת היא במקרה אחת מעשירות הארץ ובין השאר מחזיקה את "בנק צמרת" שהוא הלקוח העיקרי של הגיבורה. ואם זה לא מספיק, הגיבורה מתחילה לגלות עניין לא מוסווה בבנה של הנבגדת שהוא במקרה מנהל הבנק.

אבל זו רק ההתחלה. בית האבות מכיל שלל טיפוסים צבעוניים כולל זקן הצועק על רוב הנשים בו

על שהן מעיזות ללכת עם חיילים בריטיים (הוא תקוע בזמן המנדט), אחר שמזמין את כולן לנסוע איתו לפירנצה (שם כנראה ביקר או לא ביקר אי פעם), ועוד כהנה וכהנה (ולכולם גם דרך אגב בנים/ בנות לא פחות צבעוניים). כמה מהסיטואציות הם כה מוטרפות עד שקשה להפסיק לצחוק, במיוחד כשהן הולכות ומסתבכות. ייתכן גם שההומור שבהן לא ימצא חן בעיני כולם, אבל בוודאי בעיני רובם.

לכך יש להוסיף את הלשון החדה והצינית של הגיבורה, שכמעט כל משפט אצלה יכול לדקור ולהצחיק כאחד. לדוגמא **"מה עדיף, לזכות בפרס נובל אחרי שגילית את התרופה לסרטן, או לאכול כל החיים מה שמתחשק לך ולא לעלות במשקל? אין לי ספק במה כל הנשים היו בוחרות. גם את, עדה יונת, אל תעשי את עצמך."** ועוד לא הגענו לאינספור משפטי המחץ האחרים העוסקים כמעט בכל תחום זוגיות ולא זוגיות אפשרי.

המחברת כותבת על עצמה בספר כי היא **"עורכת ספרים ילידת חיפה המתגוררת מרבית שנותיה בתל אביב. זהו ספרה הראשון לאחר קריירה ארוכה כדוגמנית בינלאומית, מנתחת מוח, אצנית טריאתלון ואם לתריסר ילדים שאימצה מאפריקה"**. בפועל, נכון רק החלק הראשון של עורכת ספרים והשאר קשור לסגנון הספר הכללי.

היו שראו בספר מעין רומן חתרני על הבעיתיות של דור הנשים שהבטיחו לו הכל, גם קריירה, גם משפחה, גם ילדים, וגם חיים של משמעות. הבטחות שכמובן לא יכולות להתממש. אבל הרבה יותר פשוט לקרוא אותו כספר מהנה, מצחיק להפליא, שמי שמתחיל לקרוא אותו לא יכול להפסיק עד לסיומו לאחר מספר שעות.